

คำชี้ขาดความเห็นแย้งความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ระงับการใช้อาคาร (ชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๖๕/๒๕๕๓)

พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๔๗ ทวิ)

การส่งคำสั่งให้ระงับการใช้อาคารที่ไม่เป็นอาคารควบคุมการใช้แต่ได้มีการใช้อาคารเพื่อกิจการในประเภทควบคุมการใช้ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ที่อาคารเกิดเหตุ โดยไม่ได้ส่งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ยังภูมิลำเนาของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นการส่งคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๗ ทวิ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงไม่เป็นความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ระงับการใช้อาคาร

คดีกล่าวหา นาง ศ. ผู้ต้องหาที่ ๑ นาย ว. ผู้ต้องหาที่ ๒ ว่าฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ระงับการใช้อาคาร กรณีที่ไม่เป็นอาคารควบคุมการใช้แต่ได้มีการใช้อาคารเพื่อกิจการในประเภทควบคุมการใช้

เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เวลากลางวัน ที่แขวงสี่พระยา เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ข้อเท็จจริงได้ความว่านาง ศ. ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าของอาคารเลขที่ ๑๑๗๙/๑๘-๒๒ แขวงสี่พระยา เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร และเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๔๑ ได้ให้นาย ว. ผู้ต้องหาที่ ๒ เข้าอาคารดังกล่าวตามสัญญาเช่าอาคารตึกแถว ต่อมาวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙ นาย ก. นายช่างโยธาและเป็นผู้รับมอบอำนาจจากสำนักงานเขตบางรัก ผู้เสียหายตรวจสอบอาคารดังกล่าวซึ่งได้รับอนุญาตให้เป็นอาคารพักอาศัย ตามใบอนุญาต เลขที่ ร. ๒๓/๒๕๔๓ เปลี่ยนเป็นสถานบริการ(นวดแผนโบราณ) โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ต่อมาผู้เสียหายจึงปิดคำสั่งให้ระงับการใช้อาคาร (แบบ ค. ๑๘) ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๔ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ณ อาคารเลขที่ ๑๑๗๙/๑๘-๒๒ และส่งคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ แจ้งความมายังผู้ต้องหาที่ ๑ มีผู้รับคำสั่งวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ต่อมาวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ พบว่าร้านนวดแผนโบราณดังกล่าวปิดกิจการแล้ว และเมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ อาคารอยู่ระหว่างการรื้อถอน

ผู้เสียหายร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสองเป็นคดีนี้ในความผิดข้อหาฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ระงับการใช้อาคาร กรณีที่ไม่เป็นอาคารควบคุมการใช้แต่ได้มีการใช้อาคารเพื่อกิจการในประเภทควบคุมการใช้ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๒ ผู้ต้องหาที่ ๑ ยื่นคำร้องต่อผู้เสียหายเพื่อแจ้งยกเลิกปิดกิจการ ตามคำร้องขออนุญาตการต่างๆ

พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ตามข้อกล่าวหา ควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ตามข้อกล่าวหา

พนักงานอัยการเห็นว่า ไม่มีพยานหลักฐานที่จะฟังว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีส่วนรู้เห็นในการกระทำผิดกับผู้ต้องหาที่ ๒ พยานหลักฐานไม่พอฟ้อง สั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ในความผิดฐาน ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ให้ระงับการใช้อาคาร กรณีที่ไม่เป็นอาคารควบคุมการใช้แต่ได้มีการใช้อาคารเพื่อกิจการในประเภทควบคุมการใช้ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๔, ๖๗ สั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ตามข้อกล่าวหา

สำนักงานตำรวจแห่งชาติแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ในความผิดฐาน ผ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ระงับการใช้อาคารกรณีที่ไม่เป็นอาคารควบคุมการใช้แต่ได้มีการใช้อาคารเพื่อกิจการในประเภทควบคุมการใช้

อัยการสูงสุดพิจารณา ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุ (พ.ศ. ๒๕๔๑) นาง ศ. ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าของอาคารเลขที่ ๑๑๗๙/๑๘-๒๒ แขวงสี่พระยา เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นอาคารพักอาศัย ได้ทำสัญญาให้นาย ว. ผู้ต้องหาที่ ๒ เช่าอาคารตึกแถวดังกล่าว ต่อมาวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙ นาย ก.นาย ช่างโยธา สำนักงานเขตบางรัก ผู้กล่าวหา ตรวจสอบพบว่า อาคารดังกล่าวซึ่งได้รับอนุญาตให้เป็นอาคารพักอาศัย แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ใช้อาคารดังกล่าวเป็นร้านนวดแผนโบราณโดยไม่ได้อำนาจขออนุญาต ผู้อำนวยการเขตบางรักปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครจึงได้มีคำสั่งระงับการใช้อาคารตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ (กรณีที่ไม่เป็นอาคารควบคุมการใช้แต่ได้มีการใช้อาคารเพื่อกิจการในประเภทควบคุมการใช้) แบบ ค. ๑๘ เลขที่ กท ๔๓๐๓/๒๕๖๗ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ต้องหาที่ ๑ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ และปิดคำสั่ง ณ อาคารสถานที่เกิดเหตุ และได้แจ้งความดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ในข้อหาใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารซึ่งไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้เพื่อกิจการในประเภทควบคุมการใช้ ซึ่งพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๒ สั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ แต่สั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ เนื่องจากเห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ มีอายุมากได้ให้บุตรชายดูแลห้องพิพาทแทนโดยไม่ได้เกี่ยวข้องหรือรู้เห็นในการกระทำความผิดดังกล่าว ต่อมาวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้อำนวยการเขตบางรักได้มอบอำนาจให้ผู้กล่าวหาไปแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ตามข้อกล่าวหาคดีนี้อีก เห็นว่า ในสำนวนคดีแรกพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ เนื่องจากพยานหลักฐานได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีอายุมากแล้ว ได้มอบหมายให้บุตรชายดูแลตึกแถวที่เกิดเหตุแทน โดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นเรื่องดังกล่าวและสำนวนคดีก็ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่า หลังเกิดเหตุคดีแรกผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับการใช้อาคารที่เกิดเหตุอีก อีกทั้งการส่งคำสั่งให้ระงับการใช้อาคารดังกล่าวได้ส่งให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ที่อาคารเลขที่ ๑๑๗๙/๑๘-๒๒ แขวงสี่พระยา เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร โดยไม่ได้ส่งให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านเลขที่ ๓๗๘ ถนนเจริญกรุง แขวงสัมพันธวงศ์ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร การส่งคำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๗ ทวิ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง

ชี้ขาดไม่ฟ้อง นาง ศ. ผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ระงับการใช้อาคาร กรณีที่ไม่เป็นอาคารควบคุมการใช้แต่ได้มีการใช้อาคารเพื่อกิจการในประเภทควบคุมการใช้ ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๔, ๔๗ทวิ, ๖๗, ๗๐ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๑, ๑๓, ๒๔, ๒๕

